

gradu constitutus, se velut omnium peripséma reputans, árdua quæque et abjecta domus ministéria, véluti jure quodam peculiári sibi debita, summa cum hilaritate suscipiebat, et exercebat humilitate, ac patientia pari. Carnem spiritui quandoque reluctári nitentem jugi maceratione afflictauit, atque in servitum redégit; spiritum vero assidua sui abnegatione ferventiorem in dies ad anterióra extendebat.

R. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum : stolam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum, alleluia. **V.** Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. — Et.

Lectia vij.

DEiparam Virginem, cujus clientelæ se ab ineunte ætate dicaverat, tamquam matrem quotidianis colébat obséquiiis, atque filiáli exorábat fiducia. Porro erga sanctíssimum Eucharistiæ sacramentum difficile dictu est quam ardenti teneretur devotiõnis afféctu, quem defunctus etiam in cadávere retinere visus

est, dum jacens in féetro ad sacræ Hóstiæ elevatiõnem bis óculos reserávit, et clausit, magna ómnium, qui áderant, admiratiõne. Ejusdem veritatem inter hæreticos públice palámque professus, multa, et grávia ob eam causam perpessus est : crebro etiam ad necem petitus, sed singulári Dei providentiã ab impiõrum manibus ereptus. Sæpe inter orandum omnibus destituebatur sensibus, dulcique languébat amoris deliquio : quo tempore coeléstem illam sciéntiam hausisse creditus est, qua homo rudis, et illitteratus, de mystériis fidei difficilimis respondere, atque aliquot etiam libros conscribere potuit. Denique méritis plenus, eadem, qua prædixerat hora, feliciter migrávit ad Dóminum, anno salutis millésimo quingentésimo nonagésimo secundo, sexto décimo Kaléndas Júnii, eodem, quo natus fuerat, festo Pentecóstes recurrente, annum agens secúndum supra quinquagésimum. Quibus aliisque virtútibus insignem, ac miraculis tam in vita,

quam post mortem clarum, Paulus quintus Pontifex máximus illum Beátum appellávit : Alexánder autem octávus Sanctórum catálogo ascripsit : tandem Leo décimus tertius peculiárem coetuum eucharisticórum, item societátum omnium a sanctíssima Eucharístia, sive quæ háctenus institutæ, sive quæ in pósterum futúre sunt, Patrónum coeléstem declarávit et constituit.

R. Iste homo. [120]

In iij. Nocturno, Homilia. Sancti Evangélii, fratres. de Comm. j. loco. [123] Vesperæ a Capit. de seq.

DIE XVIII. MAIL.

S. Venantii

Martyris. Duplex.

Omnia de Comm. unius Mart. temp. Pasch. [53] præter sequentia.

Si hoc Festum in utrisque Vesp. habeat solam Commem. tunc Hymnus ad j. Vesp. conjungitur cum Hymno ad Matutin., cum conclusione Sit laus Patri. Si vero integras habeat tantum ij. Vesp. tunc Hymn. Martyr Dei. dicitur ad Matut., Athléta Christi. ad Laudés, Hymn.

Dum nocte. dic. in ij. Vesperis. Alias dicatur uti infra inscribitur.

IN I. VESPERIS.

Capitulum. Sap. v.

STabunt justi in magna constantia adversus eos, qui se angustiaverunt, et qui abstulerunt labores eorum.

Hymnus.

Martyr Dei Venántius, Lux et decus Camértium, Tortóre victo et júdice, Lætus triúmphum concinit.

Annis puer, post vincula, Post cárceres, post vébera,

Longa fame freméntibus Cibus datur leónibus.

Sed ejus innocentie Parcit leónum immánitas, Pedesque lambunt Mártiris, Iræ famisque immémores.

Verso deorsum vértice Haurire fumum cógitur : Costas utrimque et viscera

Succénsa lampas ústulat. Sit laus Patri, sit Fílio, Tibique sancte Spiritus : Da per preces Venántii Beáta nobis gáudia.

Amen.

V. Sancti et justī in Dómino gaudéte, allelúia.
R. Vos elégit Deus in hereditátem sibi, allelúia.

Ad Magnif. Añā. Lux perpétua lucébit sanctis tuis Dómine, et ætérnitas témporum, allelúia.

Oratio.

DEus, qui hunc diem beáti Venántii Mártyris tui triúmpho consecrásti : exáudi preces pópuli tui, et præsta; ut qui ejus mérita venerámur, fidei constántiam imitémur. Per Dóminum.

Fit Commem. præced.

Añā. Hic vir despiciens mundum et terréna, triúmphans, divítias celo cóndidit ore, manu, allelúia. **V.** Justum dedúxit.

AD MATUTINUM.

Invitat. Exsúltent in Dómino sancti, * Allelúia.

Ps. Veníte. 2.

Hymnus.

Athléta Christi nóbilis Idóla damnat Géntium,
Deíque amóre saucius Vitæ perícла despícit.
Loris revíctus áspers, E rupe præceps vólvitur :
Spinéta vultum láncinant : Per saxa corpus scínditur.

Dum membra raptant Mártyris,
Languent siti satéllites : Signo crucis Venántius E rupe fontes élícit.
Bellátor o fortíssime, Qui pérfidis tortóribus E caute præbes póculum, Nos rore grátiae irríga.
Sit laus Patri, sit Fílio, Tibíque sancte Spíritus : Da per preces Venántii Beáta nobis gáudia.

Amen.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Venántius Camers quíndecim annos natus, cum cristiánæ religiónis accusarétur apud Antíochum, qui sub Décio imperatóre Cameríno præerat, in porta civitátis præsidi se obtulit : quem ille pollicitationibus ac terroribus diu tentátum, flagris cædi et vinctulis astringi jussit : sed iis mirabiliter ab Angelo solútus, lampádibus póstea adúritur, atque invérso ore fumo suppósito suspénditur. Ejus constántiam in torméntis demirátus Anastásius Corniculáriu, et quod eum ab Angelo íterum solútum

cándida veste supra fumum ambulántem vidisset, in Christum crédidit, et a beáto Porphyrio Presbytero cum família baptizátus, paulo post martyrii palmam cum eódem promérui.

R. Lux perpétua lucébit sanctis tuis Dómine, * Et ætérnitas témporum, allelúia, allelúia. **V.** Lætítia sempitérna erit super cápita eórum : gáudium et exsultatióem obtinébunt. — Et ætérnitas.

Lectio v.

AT Venántius præsidi sistitur, et ab eo íterum frustra tentátus ut Christi fidem deséreret, in cárcerem conjícitur : quo Attalus præco míttitur, qui ei dicat, se quoque Christiánum fuisse, et ei nómini proptérea renuntiásse, quod cognovisset, ináne esse fidei comméntum, quo Christiáni præsentibus se ábdicant ob vanam futurórum spem. Verum nóbilis Christi athléta cállidi hostis insídias non ignórans, diaboli místrum a se pénitus rejécit. Quare ad præsidem íterum addúcto omnes contúsi sunt dentes, maxillæque confractæ :

atque ita cæsus in sterquilínium dejícitur. Sed inde ab Angelo quoque eréptus, rursus stetit ante júdicem : qui, Venántio adhuc loquente, e tribunáli cécidit, et in ea voce, Verus est Venántii Deus, nostros deos destrúite, exclámans exspirávit.

R. In servis suis, allelúia, * Consolábitur Deus, allelúia. **V.** Judicábit Dóminus pópulum suum, et in servis suis. — Consolábitur.

Lectio vj.

Quod cum præsidi nuntiátum esset, extémpló Venántium leónibus óbjici jussit, qui, naturáli feritáte omíssa, ad ejus se pedes abjecérunt : ínterim ille pópulum Christi fidem edocébat. Quare inde amóttus, íterum in cárcerem tráditur. Cumque postrídie præsidi reférret Porphyrius, se per visum noctu pópulos, quos Venántius aqua tingébat, claríssima luce fulgéntes, ipsum vero præsidem obscuríssima calígine opértum vidísse; præses ira incénsus, eum illico cápite plecti ímperat : deinde Venántium per loca vépribus et cárduis cónsita trahi

usque ad vésperam. Is cum semiánimis relictus esset, mane se íterum præsidii præsentávit, cujus jussu statim e rupe præcipitátur : sed inde étiam divínitus eréptus, dénuo per loca áspera ad mille passus tráhitur : ubi militibus siti æstuántibus, in próxima conválle, ex lápide, in quo et génuum formam reliquit, sicut étiam nunc in ejus ecclésia vidére licet, crucis signo a Venántio facto, aquæ manárunt. Eo miraculo plures permóti in Christum credidérunt, quos omnes præses eo loci una cum Venántio cápite feríri jussit. Fúlgura et terræmótus eo témpore ita magni fuére, ut præses aufúgeret : qui paucis tamen post diébus divínam haud valens effúgere justítiam, turpíssimam mortem oppétiit. Christiáni ínterim Venántii et aliórum córpora honorífico loco sepe liérunt, quæ Camerini in ecclésia Venántio dicáta cóndita adhuc sunt.

℞. Fíliæ Jerúsalem. [57]

In iij. Nocturno; Homilia. Iste locus evangélicus. de Comm. temp. Pasch. [57]

AD LAUDES.

Hymnus.

DUM nocte pulsa lucifer

Diem propínquam nuntiát,

Nobis refert Venántius
Lucis beátæ múnera.

Nam críminum caliginem,
Stygisque noctem depulit,

Veróque cives lúmine
Divinitátis imbuit.

Aquis sacri baptismatis
Lustrávit ille pátriam :
Quos tinxit unda milites,
In astra misit Mártyres.

Nunc Angelórum párticeps

Adésto votis súpplicum :
Procul repélle crímina,
Tuúmque lumen íngere.

Sit laus Patri, sit Fílio,
Tibique sancte Spíritus :
Da per preces Venántii
Beáta nobis gáudia. Amen.

℞. Pretiósá in conspéctu.
Ad Bened. Añá. Fíliæ Jerúsalem, veníte et vidéte Mártyres cum coronis, quibus coronávit eos Dóminus in die solemnitétis et lætítie, allelúia, allelúia.

Vesperæ a Capit. de seq.

DIE XIX. MAIL.

S. Petri Cœlestini

Papæ et Conf. Duplex.
Omnia de Comm. Conf.
Pont. [85] præter seq.

Oratio.

DEus, qui beátum Petrum Cœlestinum ad summum pontificátus ápícem sublimásti, quique illum humilitáti postpónere docuísti : concéde propítius, ut ejus exémplo cuncta mundi despícere, et ad promíssa humílibus præmia pervenire feliciter mereámur. Per Dóminum.

Deinde Comm. præced.

Añá. Sancti et justi in Dómino gaudéte, allelúia: vos elégit Deus in hereditátem sibi, allelúia. ℞. Pretiósá.

Postea S. Pudentianæ Virginis, Añá. Veni sponsa Christi, áccipe coronam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum, allelúia. ℞. Spécie tua.

Oratio.

EXáudi nos Deus salutaris noster : ut sicut de beátæ Pudentianæ Virginis tuæ festivitáte gaudémus, ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

LECTIO II.

Etrus, a nómine quo Póntifex est appellátus, Cœlestinus dictus, honéstis ca-

tholicisque paréntibus Æsérniæ in Samnítibus natus, adolescéntiam vix ingrèssus, ut ánimam a mundi illécebris custodíret, in solitúdinem secéssit. Ibi contemplatióibus mentem nútriens, corpus in servitútem rédigens, férream caténam ad nudam carnem adhibébat. Congregatióinem, quæ póstea Cœlestinórum dicta est, sub régula sancti Benedicti instituit. Hinc quasi lucérna supra candelábrum pósita, cum abscóndi nequíret, (Romána Ecclésia diu viduáta pastóre) in Petri cáthedram ignórans et absens ascítus, magna novitátis admiratióne non minus quam repentinó gáudio cunctos affécit. Cum autem in pontificátus sublimitáte collocátus, váriis disténtus curis, assuétis incúmbere meditatióibus vix posse cognósceret, óneri páriter et honóri voluntárie cessit. Indéque priscam vitæ ratióinem répetens, obdormívit in Dómino, ejúsque pretiósam mortem crux præfúlgens in áere ante cubiculi óstium réddidit ámplius gloriósam. Miráculis mul-

tis tam vivens, quam post obitum cláruit; quibus rite examinátis, Clemens quintus, anno postquam decéssit undécimo, Sanctórum número ascrípsit.

✠. Inveni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei, allelúja. ✎. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitátis non nocébit ei. — Manus.

Ex libro Morálium sancti Gregórii Papæ. *Lib. 10. cap. xvj. in cap. xij. Job.*

Lectio v.

Deridétur justí simplicitas. Hujus mundi sapiéntia est, cor machinátionibus tégere, sensum verbis veláre; quæ falsa sunt, vera osténdere; quæ vera sunt, falsa demonstráre. Hæc nimirum prudentia usu a juvenibus scitur, hæc a púeris pretio discitur: hanc qui sciunt, ceteros despiciendo supérbiunt: hanc qui nesciunt, subjécti et tímidi in aliis mirántur: quia ab eis hæc eadem duplicitátis iniquitas nómine palliáta diligitur, dum mentis pervérsitas urbánitas vocátur. Hæc sibi obsequéntibus præcipit honórum cúlmi-

na quærere, adépta temporális glóriæ vanitate gaudére, irrogáta ab aliis mala multiplicius reddere: cum vires suppetunt, nullis resisténtibus cédere: cum virtútis possibilitas deest, quidquid explére per malitiam non valent, hoc in pacífica bonitate simuláre.

✠. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei, allelúja. ✎. Inveni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. — Manus.

Lectio vj.

AT contra, sapiéntia justórum est, nil per ostensiónem fingere, sensum verbis aperíre, vera ut sunt dilígere, falsa devitáre; bona gratis exhibére, mala libéntius toleráre, quam fácere; nullam injúriæ ultiónem quærere, pro veritate contuméliam lucrum putáre. Sed hæc justórum simplicitas deridétur: quia ab hujus mundi sapiéntibus, puritátis virtus fatúitas créditur. Omne enim quod innocénter ágitur, ab eis proculdúbio stultum putátur: et quidquid in ópe-

re veritas áprobat, carnáli sapiéntiæ fatuum sonat. Quid namque stúltius vidétur mundo, quam mentem verbis osténdere, nil cállida machinátione simuláre, nullas injúriis contumélias reddere, pro maledicéntibus oráre, paupertatem quærere, posséssa relínquere, rapiénti non resistere, percutiénti álteram maxíllam præbére?

✠. Iste est. [93]

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vij. Cap. xix. d

IN illo témpore: Dixit Petrus ad Jesum: Ecce nos reliquimus ómnia, et secúti sumus te: quid ergo erit nobis? Et reliqua.

Homília venerábilis Bedæ Presbyteri.

Homilia in Natali sancti Benedicti.

Erféctus ille est, qui ábiens vendit ómnia quæ habet, et dat paupéribus, ac véniens séquitur Christum: habébit enim thesáurum non deficientem in cælis. Unde bene interrogánte Petro, dixit talibus Jesus: Amen dico vobis, quod vos qui secúti estis me, in

regeneratióne, cum séderit Filius hóminis in sede majestátis suæ, sedébitis et vos super sedes duódecim, judicántes duódecim tribus Israel. In hac quippe vita pro ejus nómine laborántes, in ália præmium speráre dócuit: id est, in regeneratióne; cum videlicet in vitam immortalém fuérimus resurgéndo regeneráti, qui in vitam cadúcam mortáliter erámus géniti.

✠. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum, allelúja. ✎. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. — Et ad portas.

Lectio viij.

ET justa prorsus retribútió, ut qui hic pro Christo humánæ glóriam celsitúdinis neglexérunt, illic a Christo júdices gloriificáti singulariter cum eo assideant, qui a sequéndis ejus vestigiis nulla ratióne póterant avélli. Nemo autem putet, duódecim tantum Apóstolos, quia pro Juda prævaricánte Mathías eléctus est, tunc esse judicatúros: sicut nec duódecim solæ

sunt tribus Israel iudicanda: alioquin tribus Levi, quæ tertia decima est, in iudicata recedet.

R. Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris: * Et vos similes hominibus expectantibus Dominum suum, quando revertatur a nuptiis, alleluia. **V.** Vigilate ergo, quia nescitis qua hora Dominus vester venturus sit. — Et vos. **Gloria Patri.** Et vos.

Pro S. Pudentiana Virg.
Lectio ix.

Pudentiana virgo, Pudentis Romani filia, parentibus orbata, cum admirabili pietate christianam religionem coleret, una cum sorore Praxede pecuniam ex vendito patrimonio redactam pauperibus distribuit, seque jejuniis et orationibus dedit. Cujus etiam opera tota ejus familia, in qua erant nonaginta sex homines, a Pio Pontifice baptizata est. Quod autem ab Antonino imperatore sancitum erat, ne Christiani publice sacrificia facerent: Pius Pontifex in ædibus Pudentianæ cum Christianis

sacra celebrabat. Quibus illa benigne acceptis, quæ ad vitam necessaria essent, suppeditabat. Itaque in his christianæ pietatis officiis migravit e vita, et in sepulcro patris ad cimiterium Priscillæ via Salaria sepulta est, decimo quarto Kalendas Junii.

Te Deum. 20.

Si hoc Festum alicubi alia die celebretur, et in illa non occurrat Festum simplex habens Lect. propriam, Lectio ix. erit ut sequitur.

Lectio ix.

ET Paulus, qui tertius decimus est Apostolus, iudicandi sorte privabitur, cum ipse dicat: Nescitis quoniam angelos iudicabimus, quanto magis sæcularia? Sciendum namque est, omnes, qui ad exemplum Apostolorum sua reliquerunt omnia, et secuti sunt Christum, iudices cum eo venturos, sicut etiam omne mortalium genus esse iudicandum. Quia enim duodenario sæpe numero solet in Scripturis universitas designari, per duodecim sedes Apostolorum, omnium numerosi-

tas iudicantium, et per duodecim tribus Israel, universitas eorum, qui iudicandi sunt ostenditur.

Te Deum laudamus. 20.
In Laud. fit Commem. simplicis, Aña. Simile est regnum cælorum homini negotiatori querenti bonas margaritas: inventa una pretiosa, dedit omnia sua, et comparavit eam, alleluia. **V.** Diffusa est.

In ij. Vesp. ad Magnif. Aña. Dum esset. [101]
Deinde Commem. seq.

DIE XX. MAII.
S. Bernardini Senensis Conf. Semiduplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. [112] præter seq. Aña. Similabo eum viro sapienti, qui edificavit domum suam supra petram, alleluia.

V. Amavit eum.

Oratio.

Domine Jesu, qui beato Bernardino Confessori tuo eximium sancti nominis tui amorem tribuisti: ejus, quæsumus, meritis et intercessione, spiritum nobis tuæ dilectionis benignus infunde. Qui vivis.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iii.

Bernardinus Albizésca, nobili Senensi familia ortus, ab ineunte ætate non obscura sanctitatis dedit indicia; nam a piis parentibus honeste educatus, neglectis puerilibus ludis, inter prima grammaticæ studia pietatis operibus animum intendit, jejuniis, orationi, et beatissimæ Virginis cultui præcipue addictus. Misericordia vero in pauperes fuit insignis: quæ quidem omnia procedente tempore quo melius posset excollere, eorum numero ascribi voluit, qui Senis in hospitali domo beatæ Mariæ de Scala Deo inserviunt, unde complures sanctitate celebres viri prodierunt. Ibi corporis afflictatione, et ægroantium cura, dum atrox pestilentia grassaretur, incredibili caritate sese exercuit. Inter ceteras autem virtutes castitatem, egregia forma repugnante, sanctissime custodivit, adeo ut eo præsentem nemo unquam, ne impudentissimus quidem, verbum minus honestum profiteri auderet.

R. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum : * Et dedit illi claritátem aetérnam, allelúia. **V.** Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. — Et dedit.

Lectio v.

GRavi morbo tentátus, eoque ad quátuor menses patientíssime toleráto, demum incólumis, de religiósae vitæ institúto capesséndo deliberáre cœpit; quo ut sibi viam muníret, aedículam in extréma urbe condúxit; in quam cum sese abdidisset, aspérrimam omni ex parte vitam trahébat, Deum assidue orans, ut quid sibi sequéndum esset, osténderet; quare divínus factum est, ut beáti Francisci órđinem præ céteris optáret, in quo humilitáte, paciéntia, aliisque religiósi hóminis virtútibus excélluit. Id cum cœnóbii rector animadvérteret, jamque ántea Bernardíni doctrínam, et sacrárum Litterárum perítiam perspéctam habéret, prædicándi onus eidem impó-

suit : quo humíllime suscepto, cum se minus idóneum agnósceret ob vocis exilitátem ac raucitátem, Dei ope imploráta, non sine miraculo ejúsmodi impediméto liberátus est.

R. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum : stollam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum, allelúia. **V.** Induit eum Dóminus lorícám fidei, et ornávit eum. — Et.

Lectio vj.

CUmque ea témpora vitiis criminibusque redundárent, et cruéntis factiónibus in Itália, divína humanaque ómnia permíxta essent, Bernardínus urbes atque óppida concúrsans, in nómine Jesu, quem semper in ore et in pectore gerébat, collápsam pietátem, morésque, verbo et exémplo, magna ex parte restituit: quo factum est, ut præcláre civitátes eum sibi Episcopum a summo Pontífice postulárent : quod ille munus invicta humilitáte constantíssime rejéctit. Dénique vir Dei imménsis labóribus exháustus, multis magnisque

éditis miraculis, libris etiám pie doctéque conscriptis, cum vixisset annos sex ac sexaginta, in urbe Aquila in Vestínis beáto fine quiévit. Quem novis in dies coruscántem signis, anno post óbitum sexto, Nicoláus quintus Póntifex máximus in Sanctórum número rétulit.

R. Iste homo. [120]

In iij. Nocturno, Homilia. Grandis fidúcia. pro Abbatibus. [132]

DIE XXV. MAIL.
S. Gregorii VII.

Papæ et Conf. Duplex.
Omnia de Comm. Conf. Pont. [85] præter seq.

Oratio.

DEus in te sperántium fortitúdo, qui beátum Gregórium Confessórem tuum atque Pontíficem, pro tuénda Ecclésiæ libertáte virtúte constantiæ roborásti : da nobis ejus exémplo et intercessióne, ómnia adversántia fórtiter superáre. Per Dóminum.

Deinde Commem. S. Urbani I. Papæ et Mart. Aña. Lux perpétua lucébit sanctis tuis Dómine, et aetérnitas témporum, allelúia. **V.** Sancti et justi

Oratio.

DA quæsumus omnipotens Deus : ut qui beáti Urbáni Mátyris tui atque Pontíficis solémnia cólimus, ejus apud te intercessiónibus adjuvémur. Per Dóminum.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iij.

Regórius Papa séptimus, ántea Hildebrándus, Suánæ in Etrúria natus, doctrína, sanctitáte, omnique virtútum género cum primis nóbilis, mirífice universam Dei illustrávit Ecclésiám. Cum párvulus ad fabri ligna edolántis pedes, jam litterárum ínscius, lúderet, ex rejéctis tamen segméntis illa Davídici eleméta oráculi : Dominábitur a mari usque ad mare : casu formásse narrátur, manum púeri ductánte Númine, quo significáretur, ejus fore amplíssimam in mundo auctoritátem. Romam deínde proféctus sub protectióne sancti Petri educátus est. Júvenis Ecclésiæ libertátem a láicis opprésam, ac depravátos Ecclesiasticórum mores

vehementius dolens, in Cluniacensi monasterio, ubi sub regula sancti Benedicti austerioris vitae observantia eo tempore maxime vigebat, monachi habitum induens, tanto pietatis ardore divinae majestati deserviebat, ut a sanctis ejusdem coenobii patribus Prior sit electus. Sed divina providentia majora de eo disponente, in salutem plurimorum Cluniaco eductus Hildebrandus, Abbas primum monasterii sancti Pauli extramuros Urbis electus, ac postmodum Romanae Ecclesiae Cardinalis creatus, sub summis Pontificibus, Leone nono, Victore secundo, Stephano nono, Nicolao secundo, et Alexandro secundo praecipuis muneriis, et legationibus perfunctus est, sanctissimi, et purissimi consilii vir a beato Petro Damiano nuncupatus. A Victore Papa secundo legatus a latere in Galliam missus, Lugduni Episcopum simoniaca labe infectum ad sui criminis confessionem miraculo adiegit. Berengarium in concilio Turonensi ad iteratam haeresis abjuratiorem

compulit. Cadaloi quoque schisma sua virtute compressit.

℟. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum : * Manus enim mea auxiliabitur ei, alleluia. **℣.** Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocet ei. — Manus enim.

Lectio v.

Mortuo Alexandro secundo, invitus et mœrens, unanimi omnium consensu, decimo Kalendas Maii, anno Christi millesimo septuagesimo tertio, summus Pontifex electus, sicut sol effulsit in domo Dei; nam potens opere et sermone, ecclesiasticae disciplinae reparandae, fidei propagandae, libertati Ecclesiae restituendae, exstirpandis erroribus, et corruptelis tanto studio incubuit, ut ex Apostolorum aetate nullus Pontificum fuisse tradatur, qui majores pro Ecclesia Dei labores, molestiasque pertulerit, aut qui pro ejus libertate acrius pugnaverit. Aliquot provincias a simoniaca labe expurgavit. Contra Henrici imperatoris impios conatus for-

tis per omnia athleta impavidus permansit, seque pro muro domui Israel ponere non timuit, ac eundem Henricum in profundum malorum prolapsum, fidelium communiōne, regnoque privavit, atque subditos populos fide ei data liberavit.

℟. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea : * Manus enim mea auxiliabitur ei, alleluia. **℣.** Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. — Manus.

Lectio vj.

DUM Missarum solennia perageret, visa est viris piis columba e caelo delapsa, humero ejus dextro insidens, alis extensis caput ejus velare, quo significatum est, Spiritus sancti afflatu, non humanae prudentiae rationibus ipsum duci in Ecclesiae regimine. Cum ab iniqui Henrici exercitu Romae gravi obsidione premeretur, excitatum ab hostibus incendium signo crucis exstinxit. De ejus manu tandem a Roberto Guiscardo duce Northmanno ereptus, Cassinum se contulit; atque inde Salernum

ad dedicandam ecclesiam sancti Matthaei Apostoli contendit. Cum aliquando in ea civitate sermonem habuisset ad populum, aerumnis confectus in morbum incidit, quo se interiturum praescivit. Postrema morientis Gregorii verba fuere : Dilxi justitiam, et odivi iniquitatem, propterea morior in exsilio. Innumerabilia sunt, quae vel fortiter sustinuit, vel multis coactis in Urbe synodis sapienter constituit, vir vere sanctus, criminum vindex, et acerrimus Ecclesiae defensor. Exactis itaque in pontificatu annis duodecim, migravit in caelum anno salutis millesimo octogesimo quinto, pluribus in vita, et post mortem miraculis clarus, ejusque sacrum corpus in cathedrali basilica Salernitana est honorifice conditum. **℟.** Iste est. [93]

In iij. Nocturno, Homilia. Ut ignorantiam. de Comuni ij. loco. [103] Pro S. Urbano I. Papa et Martyre. **Lectio ij.**

Urbanus Romanus, Alexandro Severo imperatore, doctrina et vitae sanctitate mul-

tos ad Christi fidem convertit: in illis Valerianum, beatæ Cæciliæ sponsum, et Tiburtium Valeriani fratrem; qui postea martyrium forti animo subierunt. Hic de bonis Ecclesiæ attributis scripsit his verbis: Ipsæ res fidelium, quæ Dómino offeruntur, non debent in alios usus, quam ecclesiásticos et christianorum fratrum, vel indigentium converti: quia vota sunt fidelium, et prætia peccatorum, ac patrimonía pauperum. Sedit annos sex, menses septem, dies quatuor: ac martyrio coronatus, sepultus est in cœmetério Prætextati, octavo Kalendas Junii. Ordinationibus quinque habitis mense Decembri, creavit Presbyteros novem, Diaconos quinque, Episcopos per diversa loca octo.

Te Deum. 20.

In Laud. Commem. simplicis, Añã. Filiæ Jerusalem, venite et videte Martyres cum coronis, quibus coronavit eos Dóminus in die solemnitatis et lætitiæ, alleluia, alleluia.

℣. Pretiosa.

Vesperæ a Capitulo de sequenti.

DIE XXVI. MAIL.

S. Philippi Nerii

Conf. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pontif. [112] præter sequentia.

Oratio.

DEUS, qui beatum Philippum Confessorem tuum Sanctorum tuorum gloria sublimasti: concede propitius, ut cujus solemnitate lætamur, ejus virtutum proficiamus exemplo. Per Dóminum.

Commem. præced. Añã.

Dum esset summus Pontifex, terræna non metuit, sed ad cœlestia regna gloriosus migravit, alleluia.

℣. Justum deduxit.

Postea S. Eleutherii Patris et Martyris, Añã. Lux perpétua lucébit sanctis tuis Dómine, et æternitas temporum, alleluia.

℣. Sancti et justi.

Oratio.

INFIRMITATEM nostram respice omnipotens Deus: et quia pondus propriæ actionis gravat, beati Eleutherii Martyris tui atque Pontificis intercessio gloriosa nos protegat. Per Dóminum.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio 1^a.

Hilippus Nérius, piis honestisque parentibus Florentiæ natus, ab ipsa ineunte ætate, non obscura dedit futuræ sanctitatis indicia.

Adolescens, ampla patrui hereditate dimissa, Romam se contulit; ubi philosophia ac sacris litteris eruditus, totum se Christo dicavit. Ea fuit abstinencia, ut sæpe jejunus triduum permanserit. Vigiliis et orationibus intentus, septem Urbis ecclesias frequenter visitans, apud cœmetérium Callisti in cœlestium rerum contemplatione pernoctare consuevit. Sacerdos ex obedientia factus, in animarum salute procuranda totus fuit; et in confessionibus audiendis ad extremum usque diem perseverans, innúmeros pene filios Christopéperit; quos verbi Dei quotidiano pabulo, sacramentorum frequentia, orationis assiduitate, aliisque piis exercitationibus enutriti cupiens, Oratorii congregationem instituit.

℣. Honestum fecit illum Dóminus, et custodivit

eum ab inimicis, et a seductoribus tutavit illum:

* Et dedit illi claritatem æternam, alleluia. ℣. Justum deduxit Dóminus per vias rectas, et ostendit illi regnum Dei. — Et.

Lectio 2^a.

Caritate Dei vulneratus languébat júgiter: tantoque cor ejus aestuabat ardore, ut cum intra fines suos contineri non posset, illius sinum, confractis atque elatis duabus costulis, mirabiliter Dóminus ampliaverit. Sacrum vero faciens, aut ferventius orans, in æra quandoque sublatus, miramurque luce fulgere visus fuit. Egénos et pauperes omni caritatis officio prosequébatur: dignus, qui et Angelo in specie pauperis eleemosynam erogaret; et dum egentibus noctu panem deférret, in fóveam lapsus, inde pariter ab Angelo incólumis eriperetur. Humilitati addictus ab honoribus semper abhorrui, atque ecclesiásticas dignitates, etiam primarias, non semel ultro delatas, constanter recusavit.

℣. Amavit eum Dóminus, et ornavit eum: sto-